

**KLIP-
KLAPPER-
klubben**



Hvalernes
sang

Kapitel 1



”Jeg gider altså ikke være berømt, hvis det betyder, at man skal stå op klokken fem om morgenen!” sagde Sierra. Hun gabte og skuttede sig i den kølige morgenluft. ”Og jeg ved altså heller ikke, om jeg vil have mit billede i avisen, når jeg ser sådan her ud!” Hun hev ned i Tashs lidt for korte våddragt og kiggede opgivende på sine fødder. De så meget lidt Sierra-agtige ud: et par neoprensko i stedet for glimmer-glitrende klipklappere.

Elly smilede. Hun kunne godt forstå Sierra, men hun tog alligevel hendes hånd og trak hende tværs over stranden. ”Kom nu. Tash løber fra os!”

”Man skal tidligt op, hvis man vil se hvaler,” lød det fra Tash, som marcherede af sted foran dem. ”Jeg håber, det er rigtigt ... at man virkelig kan se næbhvaler her. Det er virkelig sjældent så langt sydpå.”

”Vi skal bare vinde *Fagerø Tidendes* konkurrence og være de første, der tager et billede af dem,” sagde Elly.

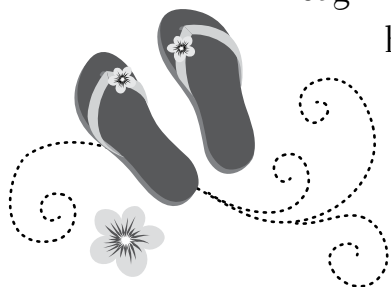
Tash klappede det vandtætte kamera, hun havde i en rem omkring halsen. ”Jeg vil gøre mit bedste.”

”Jamen det er billedet af os, der bekymrer mig!” jamrede Sierra.

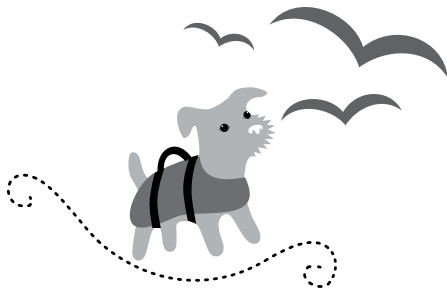
”Rolig nu,” sagde Tash og vendte sig med et grin mod Sierra. ”Avisen har en hel stab af hår-stylisten og manicure-specialister.”

”Er det rigtigt?”

Sierra lyste op, men så bredte skuffelsen sig i hendes ansigt. ”Øv, der tog du fusen på mig. Men lad gå.



Først finder vi hvalerne, og så bekymrer jeg mig bagefter. Okay?”



”Yes!” Elly blev pludselig så spændt, at hun var lige ved at sprænges. Hun slap Sierras hånd og sprang over en bunke tang med et frydefuldt hvin. Våddragten, som hun havde lånt af Tash, fik hende til at føle sig som en rigtig sejler. Og i dag skulle de sejle ud af havnebassinet og ud på det åbne hav. Hendes mave var fuld af forventningsfulde sommerfugle.

Morgensolen hang lige over havets horisont, og stranden ved Fagerøs største havn var lagt øde af tidevandet. Sejlbådernes rigninger skramlede og klirrede i fralandsvinden, og mågerne skreg over deres hoveder. Bortset fra en lille flåde af små, åbne sejlbåde, der var trukket op på stranden, og nogle vadefugle, som forsøgte at undgå bølgerne, var pigerne alene. Mojo, Tashs borderterrier, havde fået øje på vadefuglene. Han indledte jagten i hop

hen over det våde sand. Med en larmende basken af vinger steg fuglene til vejrs og søgte hen mod en ny og hundefri sandstrækning.

Elly stoppede op og så efter fuglene. Alt duftede af hav og frisk luft. Sikke en morgen til et eventyr!

”Jeg har set vågehvaler før, men aldrig en rigtig næbhval. Det ville bare være helt vildt fantastisk, hvis vi så en.” Tashs stemme lød næsten åndeløs. Elly vidste, at væggene på Tashs værelse var dækket af fotos af hvaler og delfiner – også væggene i hendes hus oppe i træet. I dag var en helt speciel dag for hende; det var helt tydeligt.

Tash fløjtede Mojo til sig, da de nåede hendes blå og hvide jolle. Den

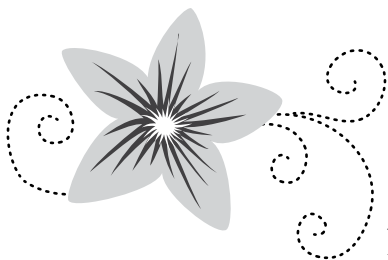
var navngivet efter ham:

M/S Mojo. Han kom gispende og logrende

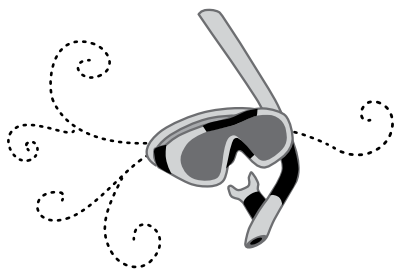
hen til dem. ”God

hund!” Tash klappede ham

og lod så sin rygsæk glide ned fra



ryggen. Hun kastede den ned i båden. ”Giv mig lige jeres også,” sagde hun og vendte sig – og tabte underkæben ved synet af Sierras meganorme, lilla taske, som hun havde slynget over skulderen.



”Hvad i alverden har du i den?” udbrød Tash og skreg af grin.

”En hel masse vigtige ting,” sagde Sierra og knugede tasken. ”Jeg bliver nødt til at have det med.”

Elly sænkede skuldrene og lod sin rygsæk glide ned. Hun havde haft så travlt med at komme ud ad døren til deres morgenmøde, at hun ikke havde fået lukket den ordentligt. Og nu hvor hun stod og fumlede med lynlåsen, gled rygsækken ud af hænderne på hende. Da den ramte sandet, blev indholdet spredt ud over sandet.

”Hej, pas lige på, at der ikke kommer sand i vores sandwich!” Sierra knælede for at hjælpe

Elly med at få tingene pakket igen. Hun tog en bog op. "Hvad er det?"

"En bog?" udbrød Tash. "Hallo, min båd er altså ikke noget krydstogtskib, venner. Der er hverken dækstole eller cafeborde."

"Og heller ingen lækker restaurant med en femretters menu," sukkede Sierra og gned sig på maven. "Jeg er ved at dø af sult!"

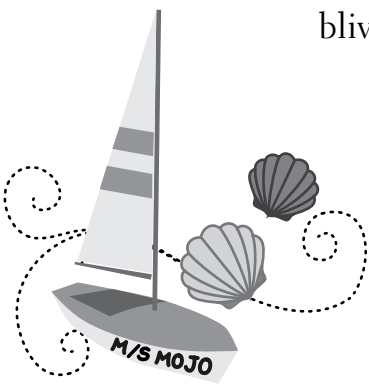
"Du skulle have spist morgenmad," sagde Tash.

"Det gjorde jeg også! Det er havluften. Den gør mig sulten."

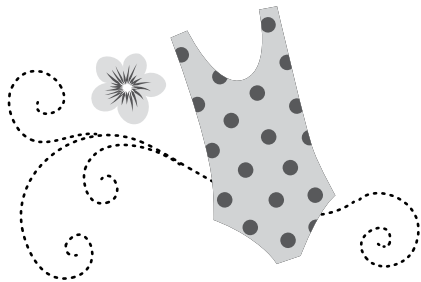
"Alt gør dig sulten." Elly rystede på hovedet, men smilede drilsk. "Du er nødt til at blive kok."

"Supergod ide!" Sierras øjne strålede. "Så vil jeg have mit eget tv-show." Hun vinkede til et usynligt kamera og gav så bogen til Elly.

"Jeg tog den med, fordi jeg gerne ville vise jer den," sagde



Elly. ”Tante Dina gav mig den i aftes. Den handler om et eventyr på havet. Tante Dina siger, at forfatteren, Edith Builtmore, engang har boet på Fagerø.”



”Hvad er det for en?” Tash rakte ud efter bogen. ”*Hareøens hemmelighed*” – det er en af mine yndlings! Jeg har hver eneste bog, Edith Builtmore har skrevet. Hun var interesseret i hav-økologi, længe før det blev smart, og hun var en sejler i verdensklasse.” Tash holdt en pause. ”Vidste I, at hun var på vej tilbage til Fagerø efter at have sejlet alene på Atlanterhavet, da hun forsvandt? Man har aldrig fundet nogen spor, hverken af hende eller af hendes båd.”

”Tragisk.” Sierra gøs. ”Og mystisk. Gad vide, hvad der er sket med hende. Måske er hun stadigvæk strandet på en øde ø et eller andet sted.”

”Hun må være vildt gammel nu,” indskød Elly. Hun prøvede at forestille sig, hvordan

det ville være at være helt alene ude på det åbne hav. Edith Builtmore måtte have været meget modig.

Tash vendte bogen og granskede fotoet af forfatteren på omslaget. ”En dag vil jeg også sejle verden rundt alene.”

”Så *er* du altså skør!” Sierra skar en grimasse. ”Ingen at tale med i dagevis? Ingen varme bade under bruseren? Urgh!” Hun tog bogen ud af hænderne på Tash og bladrede den hurtigt igennem. ”Den ser spændende ud. Må jeg låne den, når du er færdig, Elly?”

”Selvfølgelig,” sagde Elly. ”Den handler om tre piger. Gad vide ... Er det for langt ude,

eller tror I, det kan være vores

mødre, hun har skrevet

om? De kom på øen,

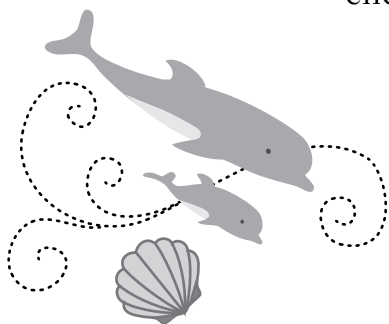
samtidig med at hun

boede her. Det ville

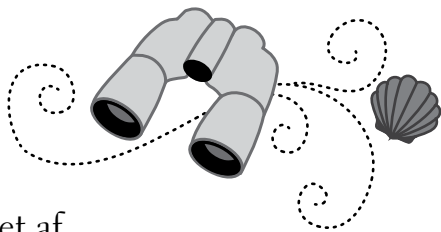
bare være så sejt, hvis

de var inspirationen til

en af Edith Builtmores bøger.”



Elly tænkte på fotografiet, de havde fundet på Tashs loft. Det af deres mødre som børn på Fagerø.



De havde også været bedsteveninder – nøjagtig ligesom deres døtre var nu. Elly havde indrammet en kopi af billedet og hængt det op på sit værelse i tante Dinas hus. Det var hendes næstmest dyrebare eje i verden. Ellys fingre legede med sølvkæden om hendes hals. Sølvsmykket, som hang i kæden, havde hun stoppet ind under våddragten, så hun ikke mistede det. Alle tre piger havde arvet et venskabssmykke fra deres mor og havde svoret aldrig at tage det af. Tashs smykke var fæstnet til våddragten, og Sierra bar sit i et armbånd mellem en hel masse klirrende armbånd.

Sierras øjne strålede af spænding. ”Du har garanteret ret! Vores mødre er ukendte berømteder!”

”Og hvis vi også vil være berømte, så skal vi altså snart af sted,” afbrød Tash, ”så der ikke er

andre, der kommer ud til hvalerne først! Det er os, der skal se dem først, ikke?”

Elly lagde bogen tilbage i rygsækken. Så lukkede hun den forsvarligt, før hun gav den til Tash. Tash proppede den ned i en af de vandtætte vadsække, som lå langs bådens inderside.

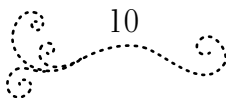
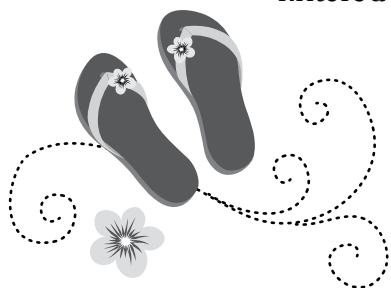
Så fandt Tash redningsveste frem til dem alle tre. ”Vigtigt udstyr, venner.”

”Jamen ... den er *orange!*” Sierra spærrede øjnene op af rædsel. ”Orange får min hud til at se grøn ud.”

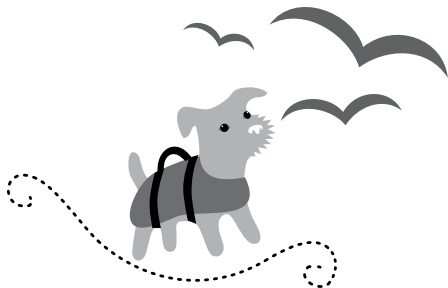
”Beklager, Sierra,” Tash gjorde sit bedste for ikke at grine. ”Selv Mojo skal have en på.” Hun

knælede ned og lod en skrigende orange redningsvest i hundestørrelse glide ned over borderterrierens ryg. Så spændte hun remmene foran brystet og under maven på ham.

Mojo peb, men han stod tålmodigt



stille. Han var vant til det, kunne man se. ”Sikkerhed er vigtigere end modebevidsthed.”



”Okay,” Sierra trak trist i en redningsvest. ”Nå, pyt. I det mindste er mine svømmevinger pink.”

”Svømmevinger?” lød det forbløffet fra Elly. Tash stirrede bare med åben mund.

”Selvfølgelig,” sagde Sierra med fast stemme. ”De er helt afgørende for en søfarende, modebevidst, ung dame.” Hun hev nogle plastikdimser op af en netlomme på sin våddragt og begyndte at puste de neonlyserøde svømmevinger op. Hun lod armene glide igennem dem og poserede så med sine nye, oppustede og lyserøde muskler. ”Hvad siger I så?”

Elly spruttede af grin. Tash fik et anfald af latterkrampe.

Sierra smilede kækt. ”Nå, og hvad så, hvis jeg er en kylling? Jeg vil være meget gladere

ude på havet i den der lille bitte jolle med de her armvinger på.”

”Det er lige dig, Sierra,” sagde Elly og besluttede, at det ikke var det rette tidspunkt at nævne, at lyserøde svømmevinger *plus* skrigende orange redningsvest fik ens øjne til at løbe i vand.

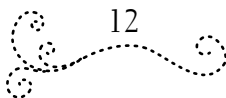
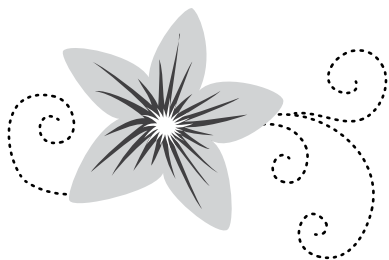
”Kom nu,” sagde Tash, da hun havde fået vejret igen. ”Lad os få *M/S Mojo* søsat, før resten af øen vågner og overhaler os på vej ud til hvalerne.”

Mojo spidsede ører og bjæffede, da han hørte sit navn.

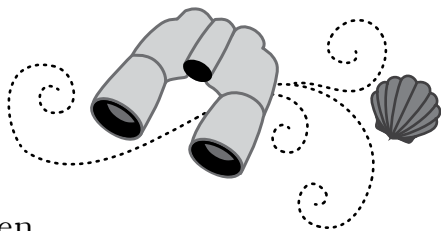
”Alle hunde om bord!” Tash bar Mojo ned i båden, hvor han satte sig – helt stille som den rutinerede sejler, han var.

Tash greb fat i stangen på den tohjulede trailer, båden var placeret på, og begyndte at bakke båden ned mod vandkanten.

Da hun stod i vand til



knæene, løsnede hun remmene om båden og lod den flyde af traileren.



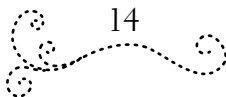
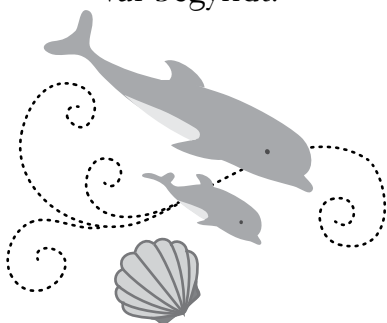
Hun holdt båden i ro i de små bølger, mens Elly og Sierra bugserede traileren tilbage op på stranden. Så plaskede de ud i havet igen og holdt båden, mens Tash sprang op i den. Hun stod midt i båden og løsnede rebene om sejlet. Så satte hun sig hen ved rorpinden. ”Førstestyrmand Elly, spring om bord, og sæt storsejlet!”

Sierra holdt båden i ro, mens Elly hagede sig fast i bådkanten og svingede sig om bord. Hun fandt rebet, som hævede og sænkede det store, trekantede sejl. Hånd over hånd, som Tash havde lært hende, trak hun i rebet. Storsejlet foldede sig langsomt ud og begyndte at flapre i den lette brise. Da det nåede toppen af masten, fastgjorde Elly rebet og satte sig så ned. Hendes hjerte bankede af spænding, da sejlet blev spilet ud, og båden begyndte at glide gennem vandet.

Sierra fik hurtigt halet sig selv om bord. ”I tager ikke af sted uden mig!”

”Sæt forsejlet, andenstyrmand Sierra!” råbte Tash. Sierra var hurtig til at hale forsejlet op, og snart bulede det i vinden foran masten. Jollen skød hurtigere gennem bølgerne og vippede blidt som en gyngestol på de rullende bølger. I frisk fart gled *M/S Mojo* væk fra kysten.

Elly satte sig på den smalle afsats af træ, der fungerede som bænk. Sierra sad over for hende og klyngede sig til bådens ræling med begge hænder. Tash satte kurs mod det mere oprørte vand ved havneudløbet. Båden skar gennem bølgerne, og *M/S Mojo* styrede mod åbent hav. Hvalekspeditionen var begyndt!



Kapitel 2



Vinden tog til, da de ikke længere lå i læ af havnen. Det vendte sig i Ellys mave, da båden skød op på toppen af en stor bølge og gled ned på den anden side. Det var som at sidde i en rutsjebane. Kaptajn Tash sad og smilede lykkeligt, og Mojo zigzaggede kækt og fornøjet fra den ene side af båden til den anden. Han skulle lige kløes lidt bag øret, først af Elly, så af Sierra. Sierra slap kun rælingen med den ene hånd, da hun bøjede sig frem for at kæle med Mojo. Hun var lidt grøn i hovedet. Var hun ved at blive søsyg, eller var det bare den orange redningsvest?

Elly slappede af og nød fornemmelsen af

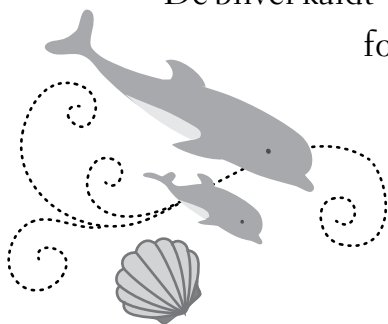
vinden mod sit ansigt. Hendes hår bølgede i vinden. Havet havde alle nuancer af blåt og grønt. Det blinkede og gnistrede i solen. Det var så smukt! *M/S Mojo* sejlede i en bue mod vest, væk fra kysten og mod en klynge ubeboede øer i det fjerne – forblæste pukler, som ragede op af vandet. De lignede ryggen på enorme havmonstre, tænkte Elly.

”Det er der, vi skal hen,” sagde Tash, da hun så Ellys blikretning. ”De tre små øer der.”

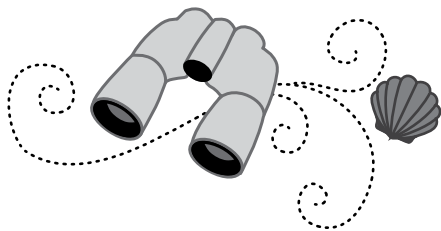
”Hvad hedder de?” Sierra fiskede et par enorme, smarte solbriller op af tasken. De havde lilla glas. Hun tog dem på og kiggede ud mod øerne.

”De bliver kaldt Vestøerne.” Tash måtte råbe for at overdøve bølgenes slag mod forstavnen.

Elly bemærkede en lang række klipper, der skød op af havet halvvejs mellem dem og Vestøerne. Bølgerne slog ind



mod klipperne,
og det hvide skum
stod højt op i luften.



Men længe før de kom i nærheden af de forræderiske klipper, drejede Tash rorpinden, så *M/C Mojo* sejlede uden om faren.

”De klipper bliver kaldt Djævelens Tænder,” råbte Tash. ”De var skyld i mange skibbrud i gamle dage. Og de er stadig farlige i stormvejr og tåge. Man kan tit se sæler, der ligger og soler sig på dem. Turistbådene sejler helt tæt på, så folk kan se dem.”

Elly fik øje på flokke af skarver, som stod på de savtakkede klipper. De stod med spredte vinger og hovederne løftet mod solen. Som fugle fra urtiden, tænkte Elly. Eller flyvende dinosaurer.

Solen hamrede ned. Vinden kom i små heftige stød. Sejlenes blafren og skarvernes skrig fyldte Ellys ører. Der var ingen andre både at se. De kunne lige så godt have sejlet her engang for tusind år siden. Tanken sendte en kuldegysning af fryd ned ad hendes ryggrad.

”Djævelens Tænder!” skreg Sierra. ”Smukt – og skræmmende! Men hvorfor har man navngivet en samling klipper, men ikke de øer, som de beskytter. ”Vestøerne” – det er simpelthen for kedeligt! Jeg stemmer for, at vi opkalder dem efter os. Der er tre øer, og vi er tre. Og eftersom det er min ide, så får jeg lov at bestemme først.”

Da jollen passerede den sidste af klipperne, pegede Sierra mod den nærmeste ø. ”Den kan jeg godt lide. Se, den har en lille sandstrand. Den mangler bare et palmetræ, så var den det perfekte paradys.”

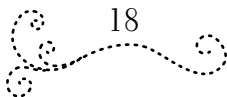
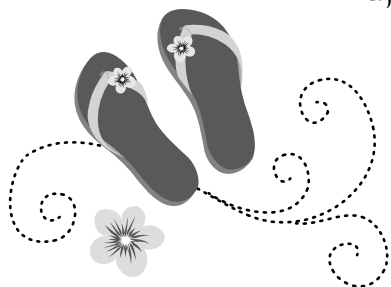
”Vi døber dig hermed Sierras ø!” Elly hujede og vinkede til øen.

”Og den store ø ved siden af skal hedde Tashs ø.”

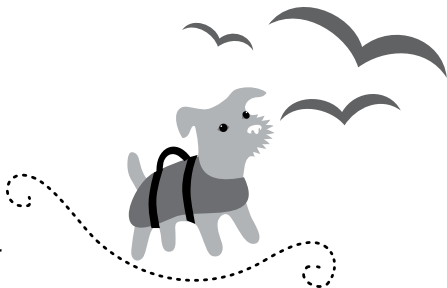
”Hvorfor det?”

Tash så fornærmet ud.

”Siger du, jeg er stor og fed?”



”Nej, men med den enorme trekantede klippe på midten, ligner hele øen en sejlbåd.”



Tash spærrede øjnene op. ”Ah, det har jeg aldrig tænkt på før. Men du har ret, den burde hedde Sejlbåds-øen.”

”Nej,” sagde Sierra. Tashs ø. Tre øer – tre piger, okay?”

Tash trak på skuldrene. Men hun smilede lykkeligt.

”Så den længst væk er Ellys ø. En fjern ø indhyllet i mysterier.” Sierra lagde hovedet på skrå. ”Kan du bruge det, Elly?”

Elly lo. ”Ja, hvorfor ikke.”

”Vi tager til Ellys ø lidt senere,” sagde Tash. ”Først skal vi til Tashs ø. Vi lægger til i en lille bugt på den nordlige side af øen og klatrer op på klippen. Deroppefra er der den bedste udsigt over det vestlige hav. Hvis hvalerne stadigvæk er i området, bør vi kunne se dem derfra. Mit gæt er, at de bliver på

denne side af Fagerø, fordi det er tættere på Atlanterhavet." Hun rystede på hovedet og sukkede. "Hvor vil jeg gerne se de hvaler. Næbhvaler er fantastiske. De er som delfiner, bare enorme."

"Det kan godt være, at du har det dyre kamera, Tash, men jeg tør vædde på, at jeg er den, der får det bedste billede." Sierra viftede med sin mobil.

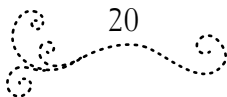
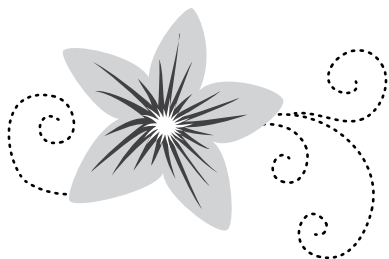
"Top!" sagde Tash. "Jeg vædder en dobbelt omgang fritter på, at jeg får det bedste billede. Så lad os se at komme i gang. Der er en kikkert i sækken under dit sæde, Elly."

"Hvad skal jeg kigge efter?" spurgte Elly, mens hun trak kikkerten frem og hængte den omkring halsen.

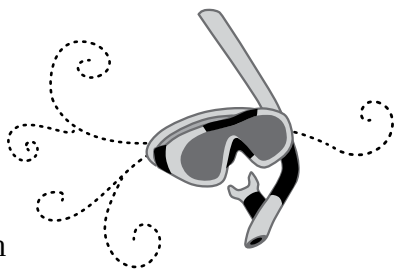
"Hvaler trækker vejret," forklarede Tash. "De er pattedyr, ikke fisk."

Tashs øjne lyste, mens hun forklarede.

"De kan holde vejret i evigheder,

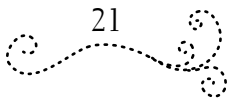


når de dykker. Når de så kommer op til overfladen efter luft, så skyder der en stråle af vand op gennem et hul i deres ryg – lidt ligesom et springvand.” Tashs frie hånd tegnede en elegant bue i luften. ”Kig efter det eller bare efter deres rygge, når de skyder op over bølgerne. Og Sierra ...” fortsatte Tash, ”under dit sæde er der snorkeludstyr. Et mundstykke og en dykkermaske til os hver.”



”Snorkeldykning?” Sierra rodede i sejldugs-sækken og hev tre masker med snorkler op. Hun holdt dem ud foran sig, som om de stank. ”Det er i dén grad uacceptabelt! Jeg springer ikke ned i vand med hvaler i.”

Tash lo. ”Hvaler spiser ikke mennesker. Og jeg tog snorklerne med, fordi der er en slags minikløft på havbunden i det lave vand ud for Ellys ø. Hvis vi har tid, når vi har fundet hvalerne, så kunne jeg godt tænke mig at udforske det lidt.”

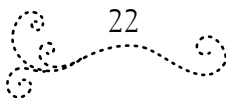
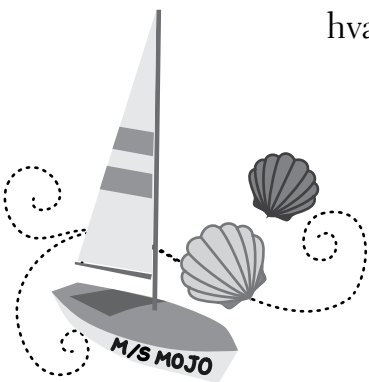


”Jeg vil meget hellere finde en nedgravet skat på min ø,” sagde Sierra. ”En skattekiste fyldt til randen med guldmønter. Så ville vi blive berømte og rige!” Hun proppede dykkerudstyret ned i sin taske.

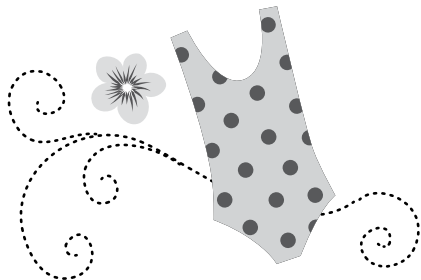
Elly grinede. Den taske var bundløs. Hun begyndte at afsøge havoverfladen gennem kikkerten. De nærmede sig Sierras ø, og vinden var taget til. Pludselige vindstød fik det trekantede storsejl til at knalde, så det lød som geværskud. Jollen fløj gennem vandet og sprang over bølgetoppene. Efter fem minutter lød der en søsyg stønnen fra Sierra, men Elly havde alt for travlt med at kigge efter

hvaler til at lægge mærke til det.

”Stryk forsejlet, Sierra,” kommanderede Tash. Noget i hendes stemme fik Elly til at sænke kikkerten og kigge på hende. Tash så bekymret på den stadig mørkere himmel. ”Jeg håber ikke,



det begynder at regne,” sagde hun. ”Vejrudsigten var okay her til morgen.”



Elly tjekkede, om Sierra havde brug for hjælp, men hun var allerede i fuld gang med rebene.

Med kun storsejlet oppe satte *M/S Mojo* farten ned, og Elly koncentrerede sig igen om at undersøge havoverfladen for hvalrygge. Flere gange troede hun, at hun havde spottet en hval lige under overfladen, men det var bare tæpper af tang eller skygger fra de hurtigt drivende skyer, som samlede sig over dem. Men så: ”Et springvand! Jeg så det!”

Hun havde set det helt tydeligt: en skummende stråle af vand, som skød lige op i vejret.

”Hvor? Lad mig se!” Sierra sprang over bådens bund og knælede ned ved siden af Elly. Hun lænede sig ud over rælingen, klar med mobilkameraet.

”Sierra!” skreg Tash. ”Sæt dig!” Men det var for sent. En kæmpe bølge hævede sig op af havet. Jollen blev kastet sidelæns, og Sierra skreg, da hun fik overbalance og var ved at styrte i vandet.

